

ὧν τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰς ἐλλείψεις κατέδειξεν ἄλλοτε μετὰ πολλῆς δεξιότητος καὶ πολυμαθείας ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντισταγγελεὺς Κ. Παῦλος Καλλιγᾶς, ἐν τῇ πλείστου λόγου ἀξίᾳ αὐτοῦ συγγραφῇ περὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος Ῥωμαϊκοῦ νόμου, ἀπῆλλαξαν τὴν Ἑλλάδα τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων κινδύνων τῆς Ῥωμαϊκῆς νομοθεσίας, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀρχὴ παγιώσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς κτηματικῆς πίστεως, ἥς ὅμως ἡ πλήρης ἐξασφάλισις εἶναι ἀδύνατος ἄνευ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς εἰς δημόσια βιβλία ἐγγραφῆς πάσης οὐ μόνον μελλούσης μεταβιβάσεως τῆς τῶν ἀκινήτων κυριότητος, καὶ τῶν λοιπῶν ἀπολύτων δικαιωμάτων, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς μεταβιβάσεως, ἀλλὰ καὶ πάσης προηγουμένως γενομένης τοιαύτης μεταβιβάσεως, μὴ δυναμένης ἄλλως νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τοὺς τρίτους, τοὺς κικτιμένους ἀπόλυτα δικαιώματα ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων. Ἐκτὸς τοῦ σπουδαίου τούτου κεφαλαίου τοῦ ἀστυκοῦ δικαίου, ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ νομοθεσία ἐτροποποίησε καὶ τὰς δυσχερεῖς Βυζαντινὰς διατυπώσεις τῆς συντάξεως τῶν διαθηκῶν, εἰσαγαγούσα νέας περὶ τοῦ τύπου αὐτῶν διατάξεις, διὰ τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τῆς 21 Φεβρουαρίου 1830. Τὸ ψηφισμα τοῦτο, ἂν καὶ δὲν διακρίνεται διὰ τὴν σαφήνειαν καὶ ἀπλότητα τῶν διατυπώσεων, εἶναι οὐδὲν ἥττον προτιμότερον τῶν Βυζαντινῶν διατάξεων, διότι καθιεροῖ τὸ κῶρος τῆς ὁλογράφου διαθήκης, ἥτις παρέχει μεγάλας εὐκολίας εἰς τοὺς εἰδότας γράμματα διαθέτας. Ἐπίσης διὰ νέου νόμου τῆς 15 Μαΐου 1835 ἐρρυθμίσθη τὸ ζήτημα περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, διότι αἱ περὶ τούτου διατάξεις τοῦ Ρ. νόμου, συνεχόμεναι μετὰ τοῦ δημοσίου αὐτῶν δικαίου καὶ τῶν περὶ δουλείας δοξασιῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἦσαν ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὰς νέας ιδέας καὶ ἀνάγκας, τὰς προκυπούσας ἐκ τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως πολλῶν ἐθνῶν, τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἰσότητος τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν, τῆς αὐξήσεως τῆς ἐπιμιξίας καὶ τῶν συναλλαγῶν αὐτῶν, καὶ τέλος τῆς ἐξαιρετικῆς σχέσεως τῆς μικρᾶς μοίρας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἥτις ἀπατέλεσε τὸ Ἑλληνικὸν βασιλεῖον, πρὸς τὸ ἐκτὸς τὸν ὅριον αὐτοῦ ὑπάρχον μέγα μέρος τῆς Ἑλλάδος. Τὰς ἐκ τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης σχέσεως προκυπούσας ἀνάγκας ἐπροσπάθησεν ἰδίως νὰ θεραπεύσῃ ὁ νέος νόμος. Ἐπίσης σπουδαίαν τροποποίησιν τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου ἐπήγαγεν ὁ ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου 1836 περὶ ἐνηλικιότητος νόμος, ὁρίσας τὴν ἐνηλικιότητα εἰς ἔτη πλήρη 21, καθ' ἣν ἐποχὴν, διὰ φυσικοῦς λόγους, ὑπάρχει τῶντι ἰδίως παρ' ἡμῖν πλήρης ἡ ἀνάπτυξις τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, ἡ δὲ κηδεμονία ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῆς Βυζαντινῆς ἐνηλικιότητος τῶν 25 ἐτῶν, ἦν ἀπλή διατύπωσις περιπλέκουσα τὰς νομικὰς σχέσεις τῶν νέων καὶ παρατείνουσα ἐπὶ ματαίῳ τὸ μέγα βάρος τοῦ οἰκογενειακοῦ τῆς κηδεμονίας λειτουργήματος. Τελευταῖον μνημονευτέον τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς 20 86ρίου 1836 περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων γενομένην ἀπόπειραν τοῦ νὰ βεβαιῶνται δι' ἀσφαλοῦς μέσου ἀποδείξεως τὰ σπουδαιότατα διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὰς λοιπὰς

τοῦ ἀνθρώπου νομικὰς σχέσεις γεγονότα ἢ τὸι αἱ γεννήσεις, οἱ γάμοι, αἱ ἀποβιώσεις. Ἐὰν προσθέσωμεν εἰς τὰς νομοθετικὰς ταύτας μεταρρυθμίσεις τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου, τὰς ὑπὸ τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἰδίως ἐν τῷ οἰκογενειακῷ δικαίῳ ἐπιγενομένας τροποποιήσεις τοῦ Βυζαντινοῦ νόμου καὶ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν εἰσαγωγὴν τοῦ ἐμπορικοῦ τῆς Γαλλίας νόμου, ἐννοοῦμεν εὐκόλως τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡ ἰσχὺς τοῦ ἐξελληνισθέντος Ῥωμ. νόμου, ἐν Ἑλλάδι δὲν παρέχει πρόσκομμα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐθνικῆς δραστηριότητος καὶ εὐημερίας, ἀλλ' ἐξεναντίας, διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους, χρησιμεύει ὡς προπαρασκευὴ καὶ προπαιδεύσις εἰς τὸ μετ' οὐ πολὺ ἀνοιχθόμενον στάδιον τῆς νέας νομοθετικῆς ρυθμίσεως τῶν σχέσεων τοῦ ἀστυκοῦ βίου.

ὑπολείπεται εἰσέτι τὸ ἕτερον ζήτημα, τοῦ ὁποίου τὴν λύσιν ὑπεσχέθημεν ἀνωτέρω, ἥτοι τὸ ζήτημα, κατὰ τίνες ὁρισμοὺς συζητοῦνται ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ λύονται παρ' αὐτῶν αἱ εἰς αὐτὰ εἰσαγόμεναι διαφοραί.

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο περὶ τὴν εξέτασιν τοῦ ὁποίου θέλουσι προκύψῃ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα πλεονεκτήματα τῆς νέας Ἑλληνικῆς νομοθεσίας, κατὰ τὰ ὅποια ὑπερτερεῖ πολλῶν νομοθεσιῶν τῶν νεωτέρων Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, ἐπιφυλαττόμεθα νὰ ἐνασχοληθῶμεν βραδύτερον δι' ἰδίας πραγματείας.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ

ἡ

ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ ΝΗΣΟΣ.

ὑπὸ

1. Δε-Κιγάλλα.

—o—

In quest' angelo sol del ferreo mondo
Cred' io che ricovrasse il secol d' oro,
Quando fuggia le scelerate genti. (Guarini, Past. Fid.)

Πάντε ὡς ἐγγιστα στάδια πρὸς δυσμὰς τῆς νήσου Νισύρου, ἀνυψοῦται ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους ὡς πύργος ἀπρόσιτος νησιδίων τι, Παναγία ἡ Καλόγηρος καλούμενον, ὃ μᾶλλον σκόπελον δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν, ὡς συγκεῖμενον ἐκ βράχων καθέτων, καταξήρων καὶ ἀποτόμων, καὶ διατεθειμένων οὕτω πως, ὥστε ἀδύνατος σχεδὸν καθίσταται, ἡ εἰς αὐτὸ ἀνάβασις. Ἐπὶ τῆς ὑπερνεφούς αὐτοῦ κορυφῆς, ἥτις ὑ-

ὑπὲρχει τῶν παρακειμένων νήσων, ὡς ὑψικομός τις δρῶς ἐν μέσῳ δένδρων ταπεινοτέρων, καίται μικρὸν μὲν, ἀλλὰ τερπινότατον ὁροπέδιον, μαγευτικωτάτην ἔχον τὴν θέαν· διότι, εἰάν ὁ ἀναβάς ἐκεῖ στρέψῃ τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ἄνω, βλέπει σωρὸν αἰθερίων νεφῶν φερομένων ἐλαφρῶς ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων· εἰάν δὲ περὶ ἑαυτὸν, παρατηρεῖ καθαράν καὶ φαινήν ἀτμοσφαῖραν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ὡς μετέωρον τι· καὶ εἰάν πάλιν ῥίψῃ αὐτὰ ἀπώτερον, ἀνακαλύπτει τὸ πλεῖστον μέρος τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, κατὰ διαφόρους ἀποστάσεις καὶ ὑπὸ μυρίας μορφάς, ὡς εἴτ' ἀδίκου ἀποράσεως αὐτοῦ τούτου ἐνταῦθα ἐξορι-

κνύουσι τρανώτατα ὅτι ἄλλοτε ἡ γῆ αὕτη οὐδόλως ὑπῆρξεν ἄμικρος κατοίκων. Ἄλλὰ τίνες ἦσαν οὗτοι; Ἦσαν τάχα αἰμοχαρεῖς πειραταὶ ἀποκαταστάντες ἐν τῇ ἀχρωρείᾳ ταύτῃ, ὅπως εὐχερέστερον ἀνακαλύπτουσι τὰ διαπλέοντα πλοῖα, καὶ ἀσφαλέστερον κακουργῶσιν; ἦσαν βδελυροὶ τινες κακούργοι καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῆς πολιτείας, καὶ ἐλθόντες εἰς τὸ ἀπρόσιτον τοῦτο μέρος, ἵνα διαφύγῃσι τὴν δικαίαν τῶν νόμων ὀργήν; ἢ μὴ ἦσαν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων δημαγωγῶν τῶν ἐπὶ τῆς ἀστάτου τοῦ παλιμ-βούλου ὄχλου εὐνοίας ἐπερειδομένων, καὶ διὰ δικαίας αἰτίας ἀποράσεως αὐτοῦ τούτου ἐνταῦθα ἐξορι-

Παρος ἢ Καλύνηρος νῆσος.

αἰαίας παρθένους ἐξ εὐρυτάτων λουτρῶν ἐξερχομένας. Ἐάν δὲ φέρῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὰ κάτω, ἀπαντᾷ εὐρύπορον πέλαγος, ποτὲ μὲν ὑπὸ λιγυρᾶς πνοῆς χαριέντων ζεφύρων μόλις βουτίζομενον, ποτὲ δὲ ὑπὸ τῆς ὀρμῆς ἀμειλίγων ἀνέμων σφοδρῶς ταραστούμενον, καὶ καλυπτόμενον ὑπὸ πελωρίων καὶ παφλαζόντων κυμάτων, ἃ τινα, ὠθούμενα ἀλληλοδιαδόχως, συντρίβονται μετὰ πατάγου ἐπὶ σπιλάδιον πολυόγκων. Μάτην ὁμοως περιερχόμενος τὸ ὁροπέδιον τοῦτο ζητεῖ νὰ ἀπαντήσῃ ἄλλους κατοίκους παρὰ τοὺς πολυπληθεῖς ὁμοδόρους ἱέρκας, ὧν μόναι αἱ τραχεῖαι φωναὶ διακόπτουσι τὴν ἐπικρατοῦσαν βαθεῖαν σιγὴν. Καὶ ὁμοως διάφορα τεμάχια ἐνθεν κακεῖθεν διεσκορπισμένα, καὶ πλεῖστα μέχρι τοῦδε σωζόμενα εἰσέπια, ἀποδει-

σθέντων; Ἐξ ἐναντίας τὰ σωζόμενα λείψανα μαρτυροῦσιν ὑπὲρ τοῦ ἀμωμήτου βίου τῶν παλαιῶν οἰκητόρων τοῦ νησιδίου ἐκείνου· διότι, ἐνταῦθα μὲν ναὸς ἐτοιμὸς ὁρῶμενος, ἀφιερωμένος τῇ Θεομήτορι, καὶ οὐχὶ πλέον ἱερουργιῶν ἀλλ' οὔτε κἄν φωτὸς ἀξιούμενος, ἀναγγέλλει τὸν εὐσεβεῖς αὐτῶν χαρακτήρα, ἐκεῖ δὲ ἱχνη πενιχρῶν οἰκίσκων, ἐνθα νῦν ἐμφωλεύουσιν ἀπαίσιοι νυκτικάρακες, ἀποδεικνύουσι τὴν αὐτῶν λιτότητα· ἀλλαχοῦ ἡμελημένος ἀγρὸς καὶ ἐγκαταλειμένος κῆπος, ὅπου ἀντὶ εὐόσμων ἀνθέων βλαστάνουσιν ἄκανθαι καὶ βάτοι, βεβαιοῦσι περὶ τῆς φιλοπονίας τῶν καὶ ἐπὶ τέλους μικρὰ ἀναβάθρα ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω ἄγουσα, καὶ ἐπὶ σκληρῶν βράχων ἐγκεκολλημένη ἐπικυροῖ τὴν ἰδιάζουσαν

αὐτῶν ἐπιτηδειότητα, ἥτις καταφαίνεται πρὸ πάντων ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεως ἐν ἣ ταῦτα πάντα κατεσκευάσθησαν. Ἡ ἱστορία λέγει ὅτι πρὸ τριῶν σχεδὸν ἑκατονταετηρίδων, τέσσαρες τῶν Αἰγαίουπελαγιδῶν καλογήρων, γνωρίσαντες τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου καὶ τὸ πρόσκαιρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἀνεχώρησαν ἐνταῦθα, ἵνα ἐν τῇ αὐστηρότητι τοῦ μοναχικοῦ βίου διέλθωσι τὰς ἡμέρας αὐτῶν, εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς ἰδίας καὶ τῆς τῶν ἄλλων σωτηρίας. Οἷδ' ἀπεμακρόνοντο πώποτε τῆς ἐρήμου ἐκείνης κατοικίης, εἰμὴ ὅσάκις ἠναγκάζοντο ἐκ τῆς ἐλλείψεως τροφίμων· διότι τὸ ξηρὸν καὶ ἀγροῖον νησιδίον δὲν προῆγεν ὅλα τὰ πρὸς ζωάρκειαν αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ, διὰ τὸ ἀπότομον τῶν βράχων ἦτο ἀδύνατος ἡ εἰς τὴν κορυφὴν ἀνοδος, ἐπενόησαν νὰ θέσωσιν ὀριζοντίως ἱστὸν τινα, φέροντα πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἄκραν τροχάλιαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ κρεμῶντες, ὡς ἐν τοῖς πλοίοις, μικρὰν λέμβον, νὰ ἀνυψῶσι καὶ νὰ καταβιβάζωσιν αὐτὴν εὐκόλως μετὰ οὐμῶ ἐπιβιβατῶν. Οὕτω πῶς συγκοινωνοῦντες ἐν ἀνάγκῃ μετὰ τοῦ κόσμου, μακρὰν δὲ ζῶντες αὐτοῦ, ἐνομίζοντο οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι ἄνδρες ἡσφαλισμένοι ἀπὸ πάσης καταδρομῆς, διότι ἡ πενία καὶ αὐστηρότης τοῦ βίου αὐτῶν οὐδὲ τὸν φθόνον ἐδύνατο νὰ ἐρεθίσῃ, οὐδὲ τὴν αἰσχροκερδίαν νὰ διαγείρῃ. Καὶ ὁμοίως, ὡς τῆς ἀνθρωπίνης κακίης! ἀπάνθρωποι τινες ἀγαρηνοὶ, νομίσαντες ὅτι οἱ ὅσοι ἐκεῖνοι ἄνδρες ἦλθον ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ ταύτῃ ἵνα κρύψωσι θησαυροὺς, διανοήθησαν νὰ ληστεύσωσιν αὐτούς· ἀλλ' ἰδόντες ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναβῶσιν εἰς τὴν κορυφὴν, ἐταχύνεσθον τὰδε· Ἐνεδρεύσαντες περὶ τὸ νησιδίον ἀνέμεινον ἕως οὗ οἱ ἀναχωρηταί, λαβόντες ἀνάγκην τροφῶν κατεβίβασαν τὴν λέμβον αὐτῶν μετὰ τῶν δύο μοναχῶν τῶν μεταβιβαζόντων, πρὸς προμήθειαν τοιούτων, εἰς τινὰ τῶν παρακειμένων νήσων. Τότε, ὁρμήσαντες πρὸς τὴν λέμβον, ἐπέπεσον ὡς ἐξηκριωμένοι τίγρεις κατὰ τῶν ἐλαυνόντων αὐτὴν, καὶ κατεσπάραξαν αὐτούς. Εἴτα δὲ, ἐνθυδέντες δύο τούτων τὰ ἱμάτια τῶν δολοφνηθέντων, καὶ ἐπιβιβάσθοντες ἐν τῇ αὐτῇ λέμβῳ προσώρμησαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὑπῆρχεν ὁ πρὸς ἀνάβασιν ἱστός. Οἱ δὲ μοναχοὶ, ἰδόντες τὴν λέμβον πλησιάζουσαν καὶ νομίσαντες ὅτι ἦσαν οἱ συνάδελφοι αὐτῶν, ἔσπευσαν νὰ καταβιβάσωσι τὸ σχοινίον, καὶ ἔλκοντες ἀνέσυρον μετὰ προθυμίας τὴν φέρουσαν τοὺς δολοφόνους αὐτῶν ἀπαίσιον λέμβον! Μόλις δὲ οἱ βάρβαροι ἀνεβιβάσθησαν, καὶ ἐπιπεσόντες μανιωδῶς κατὰ τῶν δύο νέων θυμάτων, ἀρῆρσαν αὐτῶν τὴν ζωὴν πρὶν ἢ σχεδὸν ἐννοήσωσι τὴν ἑαυτῶν ἀπάτην. Ἀλλ' ἀντιθησαυρῶν! τί εὖρον; . . . ῥάκη καὶ ξηρὸν ἄρτον! . . . Οὕτω, πλήρεις τύψεως, ἂν ποτε εἰς τοιαύτας σκληρὰς καρδίας εἰσδύῃ μεταμέλεια, κατέβησαν μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ ἐπεβιβάσθησαν ἐν τῷ πλοίῳ αὐτῶν, ὃ, παρακολουθοῦν τὰ ἴχνη των, εἶχεν ἤδη πλησιάσει. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Θεὸς ὁ θῆττον ἢ βράδιον τιμωρῶν τὴν κακίαν, οὐδόλως ἐμάκρυνε τὴν δικαίαν ὀργὴν του, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, ἀποστείλας τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, διήγειρε σφοδρὰν τρικυμίαν, ἥτις ἀνῆλθε κατεπόντισε αὐτάνδρον τὸ πλοῖον τὸ φέρον τοὺς δολοφόνους! . . . καὶ οὕτως οἱ κακοῦργοι ἐλα-

βον ἐπαξίαν τῆς σατανικῆς αὐτῶν πράξεως ἀμοιβήν! . . . Ἡ δὲ νῆσος ἐκτοτε μένει ἀκατοίκητος καὶ ἐγκαταλειμένη.

ΑΡΧΑΙΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Τὰ Προπύλαια.

—ο—

Εἰς τὰ λαμπρὰ ἀρχιτεκτονικὰ μεγαλουργήματα δι' ὧν ὁ Περικλῆς ἐκόσμησε τὴν Ἀκρόπολιν, ἠθέλησε νὰ προσθίσῃ εἰσοδὸν μὴ ἐλαττωμένην αὐτῶν, καὶ ἀνήγειρε τὰ Προπύλαια, τὸ θαυμαστότατον τῶν ἀρχαίων μνημείων, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Παρθενών. Ἡ οἰκοδομὴ αὐτῶν συμπεριλαμβάνετο ἀναμφιδόλως εἰς τὸ γενικὸν σχέδιον τὸ διαγραφέν ὑπὸ τοῦ Φειδίου, διότι ἀνηγέρθησαν συγχρόνως μετὰ τοῦ Παρθενῶνος· καὶ ἐκείνου μὲν ἐτέθησαν τὰ θεμέλια κατὰ τὸ τρίτον, αὐτῶν δὲ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς πέμπτῃς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ Εὐθυμένους ἀρχόντος. Ἀλλ' ὁ Φειδίας καὶ τοὶ ὅλῳι τῶν Περικλείων ἐργῶν ἐπίσκοπος αἰρεθεὶς καὶ ὑπατος καλλιτέχνης, καὶ εἰς πολλὰ ἐξ αὐτῶν, τὰ γλυπτικὰ μάλιστα, ἰδιοχείρως ἐργασθεὶς, τῶν οἰκοδομημάτων ὁμοίως ἀνέθηκε τὴν ἐπιστάσιν εἰς ἰδιαιτέρους ἀρχιτέκτονας, καὶ οὕτω τὸν μὲν Παρθενῶνα ἀνήγειρεν ὁ Ἰκτίνος, τὰ δὲ προπύλαια ὁ Μνησιχλῆς.

Ὁ λόφος τῆς Ἀκροπόλεως, τράπεζα λιθίνη, ὑψομένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος, εἶναι πανταχόθεν ἀπότομος καὶ ἀπρόσβατος, ἐκτὸς πρὸς δυσμὰς, ὅπου οἱ βράχοι ταπεινούμενοι, παρέχουσι βατὴν ἀνοδὸν. Ἀπὸ τὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἀπ' αὐτῶν τῶν καιρῶν καθ' οὓς λέγονται κατοικήσαντες τὰς Ἀθήνας οἱ Πελασγοί, ὁ λόφος οὗτος, τότε πᾶσαν σχεδὸν περιέχων τὴν πόλιν, καὶ Πύλις αὐτὸς ὀνομαζόμενος, ὥχυρώθη φρουρίῳ, οὗ ἐν μέρος, τὸ πρὸς βορρᾶν, αὐτῶν τῶν Πελασγῶν ἦν ἐπώνυμον, καὶ οὗ ἡ πύλη ἦν ἀναμφιδόλως κατὰ τὴν ὀμαλωτέραν δυτικὴν πλευράν. Ἀλλ' οἷα δὴ ποτε καὶ ἂν ἦν ἡ τῶν ἀρχαιοτέρων τευχέσεων διεύθυνσις καὶ ἡ τύχη, οὗ μόνον πιθανόν, ἀλλὰ βέβαιον φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Σέρξου, ὅτε πάντα τὰ ἐντὸς οἰκοδομήματα ἐπυρπολήθησαν, πρὸ παντὸς ἄλλου οἱ βάρβαροι ἐφρόντισαν νὰ καταρρίψωσι τὰ τεῖχη αὐτῆς, καὶ ἰδίως τὰς πύλας αὐτῶν νὰ καταστρέψωσι. Καὶ μέχρι τοῦδε σώζονται τῷ ὄντι πολλὰ λείψανα, ἀποδεικνύοντα τὴν ὑπαρξιν ἀρχαιοτέρων πυλῶν, καὶ μάλιστα δύο ἐποχῶν διαφόρων, ἐκτὸς ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὰ μὲν ἐρείπια ἐκ λευκοῦ λίθου καὶ ἐρυθρῷ χρίσματι κακαλυμμένα εἰσὶ τὰ τῶν πυλῶν ὡς οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν, τὰ δὲ ἐξ ὀγκωδεδεσμάτων λίθων, κατὰ ρυθμὸν πολυγώνιον διατεθει-